

JENŽ TOPIIL SVĚT

Nejpropracovanější
fantasy román letošního
roku. Styl Shelley
Parker-Chan nemá
v rámci moderní
fantasy konkurenci.

BookPage

Shelley
Parker-Chan

Host

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez
souhlasu nositele práv zakázána.

HE WHO DROWNED THE WORLD
Copyright © 2023 by Shelley Parker-Chan
All rights reserved
Jacket art by JungShan
Map by Jennifer Hanover
Translation © Vojtěch Ettler, 2024
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2445-7 (PDF)
ISBN 978-80-275-2446-4 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2447-1 (MobiPocket)

Hrdina je ten, kdo chce být sám sebou.
JOSÉ ORTEGA Y GASSET

Třiadvacátého roku vlády Togona Temüra, patnáctého velkého chána mongolského císařství Velké Jüan, utrpěli Mongolové tak drtivé porážky proti vnitřním nepřátelům říše, že se jim jižní část císařství zcela vymkla z rukou.

Přítom sotva rok předtím se jižanské hnutí povstalců známé jako Rudé turbany nacházelo na pokraji zániku pod nápořem obávaných obránců dynastie: mongolského knížete Esena Temüra z Che-nanu a jeho eunušského generála Ou-janga. Rudé turbany ovšem pod novým velením bývalého mladého mnicha Ču Čchung-py nejen přežily, ale přivodily svým protivníkům takové ztráty, že se jüanští museli stáhnout.

Zatímco Esen Temür a generál Ou-jang sbírali síly a zajišťovali si podporu mocné rodiny Čang — obchodníků se solí a stoupenců trůnu ovládajících východní přímoří —, Ču Čchung-pa stoupal v řadách Rudých turbanů vzhůru. Během svého vzestupu získal spojence — blízkého přítele Sü Tu a svou manželku Ma Siou-jing —, ale nadělal si také nepřátele, a to dokonce v nejvyšších patrech hnutí. Znovuzrozené Rudé turbany, povzbuzené svými úspěchy proti říši Jüan, se na jihu navzdory vnitřním rozporům zmocňovaly jednoho města za druhým, což vyvrcholilo dobytím někdejšího císařského hlavního města Pien-liangu na hranici severní a jižní oblasti.

Esen Temür a generál Ou-jang v součinnosti s rodinou Čang hodlali Pien-liang navrátit znovu do područí Jüan. Jenže Esenův spolehlivý, celoživotní druh generál Ou-jang uzavřel bez vědomí svého pána s rodinou Čang tajnou dohodu. Za pomoci generála Čanga a Esenova nevlastního

bratra Wang Pao-sianga zrádný eunuch Esena Temüra v Pien-liangu zabil, chopil se jeho vojska a zavelel k pochodu na hlavní město, aby dokonal pomstu na vrahovi svého otce: velkém chánovi.

Jakmile generál Ou-jang zradil říši Jüan, poskytl tím příležitost ke zradě i Ču Čchung-povi. Ten se v rámci Rudých turbanů nemilosrdně zbavil prvního ministra i Zářivého prince a prohlásil se za vůdce hnutí.

Ču Čchung-pa si za nové hlavní město zvolil Jing-tchien na řece Jang-c'. Přijal jméno hlásající císařské ambice, Ču Jüan-čang, nazval se Zářivým králem a veřejně prokázal, že vládne mandátem Nebes.

Rodina Čang odvolala věrnost Velké Jüan, prohlásila bohaté východní pobřeží za své nezávislé království a opevněné sídlo Pching-tiang za jeho hlavní město.

Poslední přeživší bývalý vůdce Rudých turbanů, prohnáný a krutý Čchen Jou-liang, před masakrem v Pien-liangu uprchl a usídlil se ve Wu-čchangu ležícím proti proudu řeky směrem od vojevůdce Ču Jüan-čanga.

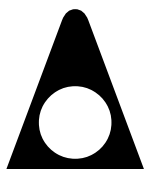
Přehlížený kníže Wang Pao-siang z Che-nanu zdědil po mrtvém bratrovi titul krále Che-nanu a uplatnil svůj nárok na největší panství ve Velké Jüan.

Takový byl stav světa v pětaosmdesátém roce vlády chánů z rodu Kublajchána, prvního velkého chána a ustavujícího císaře věčné mongolské říše Velké Jüan.

Část první

1

*Na pomezí říší Ču Jüan-čangu a rodiny Čang,
osmý měsíc, 1356*

„**T**o si jistě nežádá dlouhého rozmýšlení,“ zavrnl ženský hlas zpoza povívající záclonky kočáru. „Proč mi neodpovíte hned, Ču Jüan-čangu, a neušetríte nám oběma čas?“

Dokonce i takto daleko od moře se pláň za kočárem stojícím vysoko na vrcholu kopce bíle blyštěla solí, jako by bohatství ženiny říše nezadržitelně přetévalo všemi směry. Mělké jezero, které se na hranici mezi dvěma královstvími obvykle rozkládalo, vysušil žhavý tygří ocas jižanského léta. Rozevláté prapory nad jejich vojsky vrhaly do širého prostoru barevné odlesky. Žluté za povstaleckou armádu Zářívého krále. Zelené za obchodnickou rodinu Čang, někdejší přívržence císařství Velké Jüan, kteří se na jaře od mongolských pánů konečně odtrhli a sami se prohlásili za svrchované vládce soli a námořních tras východního pobřeží.

Ču Jüan-čang ve zlaté královské zbroji a s pozlacenou dřevěnou rukou, které barvou odpovídaly trávě pod kopyty jejího koně, sledovala, jak k sobě s uvážlivou zdvořilostí kráčejí generálové zneprátelených vojsk. Jejich krátké polední stíny se zakrojovaly do ztvrdlé hlíny, která se jim drolila pod botami.

Běžný pozorovatel by od sebe vojevůdce sotva rozlišil. Dvě okřídlené přilbice v nanženském stylu, dvě lamelové

zbroje z tmavé kůže pohlcující slunce a vyzdobené na pažích kovovými nárameníky ve tvaru lví hlavy, jež naopak paprsky odrážely jako zrcátka tajný signál. Ale jelikož Ču měla svého generála ve všem kromě krve za bratra, jejich vzdálené siluety jí připadaly stejně rozeznatelné jako dva obličejce. Sü Tova nemnišsky vysoká postava rázující vzletným krokem mladého muže, který dychtí okusit svět. Ta druhá patřila generálu Čangovi, který byl sice menší i méně statný, ale zato se nesl se zdrženlivou sebejistotou člověka vládnoucího životní zkušeností, jež by se vyrovnala té Čuině i Sü Tově dohromady. Ču věděla, jak rychle generál Čang postupoval, jakmile se jeho rodina odštěpila od Jüan. V rozmezí několika měsíců dobyl všechna zbývající města na jižním toku Velkého kanálu a přesunul hlavní město Čangů do opevněného Pching-ťiangů na východním břehu jezera Tchaj. V současnosti království rodiny Čang na východě odděloval od Čuina království na západě pouze pás nížin v ohybu mocné řeky Jang-c', která se klikatila až do moře.

„Vzdejte se mi,“ zapředla žena za záclonkou. Její hlas měl hrdelní nádech, mluvila tiše a vyzývavě. Byl to hlas určený za zavřené dveře pokoje, plný sametových náznaků: i když jsou pouze cizinci, kteří se sotva potkali, možná se nacházejí jenom krůček od toho, aby se poznali tak blízce, jak jen se dvě těla mohou znát. Patřilo to k oněm taktikám, které zabíraly, jenom dokud jejich vypočítavý záměr zůstal skrytý. Ču ho nejen prohlédla, ale protože se zároveň považovala za někoho, kdo obvykle nutkáním tělesného chtíce nepodléhá, zaujalo ji, že v odpověď cítí mírný záškrb v útrokách. Jelikož sama ženskost postrádala, nikdy ji nenapadlo, že by se dala využít jako zbraň. Nezvyklý pocit, že ji někdo obrací zrovna proti ní, ji stejně tak bavil, jako ohromoval.

Dva generálové na planině před sebou uctivě sklonili hlavu, jeden vyjádřil a druhý přijal oficiální výzvu ke kapitulaci a opět se stáhli. Stopy se za nimi modraly jako podlitiny.

Ču se konečně otočila na svůj protějšek v rozhovoru. „Zdravím vznešenou paní Čang.“

„Vidím, že odmítáte můj titul,“ řekla žena povýšeně.

„A proč ne, když vy odmítáte můj?“ opáčila Ču. Z výšlehu těch slov jí tělem proběhl proud životní síly. Byla to rozkoš hravé moci, která ji vzrušovala stejně jako slaná vůně v jejím nose a nespoutaný horký vítr škubající za praporce a rozhánějící trávu po kopcích. Se stejnou povýšeností dodala: „Možná bych se měl vzdát spíš tomu, kdo drží skutečný titul. Vašemu manželovi, králi. Radši bych se setkal tváří v tvář se sobě rovným než s jeho ctihodnou ženou promlouvající pozza závoje na ochranu vlastní počestnosti.“

Žena ze sebe vydala pečlivě strížený smích. „Nemějte strach. Vaše kapitulace mu bude řádně předána. Mého manžela možná předchází jeho pověst, ale platí, že nejsilnější stránkou ženy je pevně kočírovaný slabý muž.“ Záclonku rozvlnil stín, jako by se žena naklonila vpřed. Ztišeným hlasem lákala Ču k tomu, aby se také sklonila z koně a přiložila ucho tak blízko k oněm šeptajícím rtům, že nebyť tenoučké látky mezi nimi, ucítila by každičkou slabiku přímo na kůži. „Vás za slabocha nemám, Ču Jüan-čangu. Ale jste ve slabém postavení. Jakou máte naději proti mé mnohem větší armádě? Proti mému vojevůdci, kterého si jako rovný rovného váží dokonce i obávaný jüanský generál Ou-jang?“

Vzdejte se mi. Postupte své síly pod mé velení. Nečekejme, až Jüan pošle svého nejvyššího rádce a císařskou armádu, aby nás srazili na kolena, a místo toho společně

vytáhneme na Ta-tu. Zmocněme se jejich hlavního města i trůnu. A jakmile na něj můj manžel dosedne, udělí vám titul podle vaší volby. Vévoda, král? Bude váš.“

Ču suše odvětila: „Až se budou psát dějiny, takový titul mi v očích dějepisců jistě vyslouží úctu a uznání.“

Vojáci, které si ona i paní Čang přivedly s sebou, byli přítomní, jen aby se neřeklo. Jednalo se o schůzku, nikoli o bitvu. Ale Ču si o vlastní situaci nedělala žádné iluze. Její vojsko, sestávající převážně z pěšáků posbíraných ze zbytků povstaleckých Rudých turbanů a doplněných branci z venkova, čítalo stěží polovinu mužů dobře vyzbrojené, profesionální armády rodiny Čang. A s výjimkou Čuina hlavního města Jing-tchieny se žádné z tuctu sídel, kterým na jihu vládla, nemohlo rovnat ani tomu nejubožejšímu z obchodních center Čangů pospojovaných plavebními kanály. Bylo na výsost jasné, jak by střet dopadl. Kdyby se nacházely v opačné pozici, Ču by se rovněž považovala za vítěze a dožadovala by se složení zbraní, přesně jako to teď dělala její sokyně.

Madam Čang zaševelila: „Po tom toužíte? Po velikosti?“ Hovořila tónem tak hebkým, jako když prsty pomaličku přejíždějí po kůži. „Tak mi vyhovte a nechte mě, abych vám to splnila.“

Velikost. Ču se za ní hnala celý život. S jistotou břitkou jako černý stín na bílé solné hoře věděla, že s ničím jiným se nikdy nesmíří. Napřímila se v sedle a zahleděla se na východ přes dálavy říše rodiny Čang. Vítr, který proti ní od onoho vzdáleného zlatohnědého obzoru vanul, ho zdánlivě přibližoval. Činil z té neurčité linie cosi hmatatelného, cosi hluboce niterného. *Dosažitelného*. Z toho pomyslení Ču zaplavila prudká radost. Stála a zároveň se vznášela na vrcholku kopce

a přitom ji přepadl zvláštní pocit, že před sebou vidí jako na dlani cestu k vlastní budoucnosti. Ze své orlí perspektivy na ní nespatovala žádnou opravdovou překážku — jen drobné zádrhele, které ji při střemhlavé honbě za jejím cílem stěží zpomalí.

V návalu slasti pověděla ženě bez tváře za záclonou: „Já netoužím po velikosti.“

Vychutnávala si odmlku, během níž paní Čang horečně přemýšlela nad tím, co si o Čuině povaze špatně vyložila — kde ve svém svádění udělala chybu.

Pahýl ruky ji v příliš těsné manželě dřevěné protézy pobolíval. Ale to nepohodlí a každodenní následky toho, že je jednorukým člověkem ve dvourukém světě, představovaly pouhou daň za její touhu a Ču byla dost silná na to, aby ji platila. Byla silná natolik, aby kvůli tomu, co chce, snesla či udělala cokoli.

„Tak potom —“ začala paní Čang.

„Netoužím po velikosti,“ zopakovala Ču. Její touha si nezačala s nezměrnou září slunce a projasňovala ji do nejzazších koutů její osobnosti. Kdo jiný chápal, jaké to je cítit něco tak ohromného? Chtít něco celou svou bytostí tak jako ona? „Toužím být největší ze všech.“

Holý povrch pláně drhly třpytivé vzdušné víry. Odíraly životodárnou sůl, která v takovém množství život odpírala.

„Chápu,“ pravila paní Čang po chvíli. Její koketnost přijala odstín pohrdání a Ču přepadla vidina, jak se jí před nosem zabouchávají dveře do soukromé komnaty. „Zapomněla jsem, jak jste mladý. Mladí lidé jsou vždycky příliš ctižádostiví. Ještě se nenaučili, kde leží hranice možného.“

Nalakované nehty kleply o vnitřní rám kočáru a vydaly pokyn vozkovi. Když se povoz rozjel, paní Čang pronesla:

„Zase se setkáme. Ale než k tomu dojde, dovolte, abych vám z pozice staršího něco řekla. Pohledte na mého generála pod sebou. Jakých poct se mu od okolního světa dostává za jeho vystupování, vzezření, úspěchy! Takový muž přirozeně zaujímá místo nad ostatními. Uděláte dobře, když se nad svým přirozeným místem zamyslíte i vy, Ču Jüan-čangu. Pokud svět sotva snese pohled na tak nedostatečného muže, jako jste vy, namlouváte si snad, že vás přijme jako císaře? Jedině blázen by riskoval všechno kvůli nemožnému.“

Ču sledovala, jak se kočár vzdaluje. Kdyby paní Čang tušila skutečný rozměr toho, co Ču po tělesné stránce chybí — což se přinejmenším v mezích mužské anatomie netýkalo jen širokých ramen nebo pravé ruky —, bezpochyby by pokládala za nemožné i její dosavadní úspěchy. Ovšem pokud byl člověk odhodlaný chtít něco nemožného, existoval způsob, jak toho docílit. Ču si s pobavenou vzpurností pomyslela: *Změnit svět a učinit z toho něco možného.*

Jing-tchien

Král a královna se procházeli po nádvořích paláce a nic jim nestálo v cestě. Každý před nimi v úkloně couval, ale přesto záplava stavebních dělníků nalevo i napravo dodávala Ču pocit, že je jako loď, která se prodírá zarostlým rybníkem. Když míjeli zase další budovu obestavěnou bambusovým lešením, obdivně pronesla: „Vždyť jsem ani nebyl tak dlouho pryč. Činila ses.“

Její manželka Ma Siou-jing ji obdařila notně popuzeným pohledem. „Jistěže jsem se činila. Když jsi říkal, že chceš nový

palác, který bude odpovídat tvému postavení, myslíš snad, že se postaví sám?“

Rozestavěný nebyl pouze palác. Když se Ču vrátila do města, zahlédla rostoucí základy jing-tchienských nových hradb a mladé stromky vysázené podél uježděných, vyprahlých ulic, které ještě desítky let neposkytnou stín. Na staveništích se vznášela prosluněná vůně pilin a volně se tamtudy proháněl vítr, vymetená obloha působila nekonečněji a modřeji než kdekoli jinde, kde Ču žila, a příslib obsažený ve vši té novotě ji rozechvíval až do morku kostí.

Ma dodala: „Kdežto ty ses podle všeho táhl až na hranici jenom dělat pózy.“ Objemné vrstvy jejích vyšíváných hedvábných šatů ji za chůze sotva zpomalovaly. Jelikož měla krev semuských kočovníků a chodidla velká jako rolník, pohybovala se několikanásobně rychleji než vznešené nanženské paničky, které cupitaly po Jing-tchienu pod svými slunečníky.

Ču musela přidat do kroku, aby jí stačila. „Lepší dělat pózy než s nimi rozpoutat válku. A paní Čang to věděla stejně jako já. Chtěla, abych se vzdal.“

„Což by pro vás oba dávalo smysl. Takže jsi samozřejmě odmítl.“

Jenže dokud na světě existovalo něco lepšího, než co už Ču měla, věděla, že po tom bude toužit. Mohla se té touhy zříct asi tak snadno, jako mohla přestat dýchat. „Dává to smysl v téhle konkrétní situaci. Tudiž mi stačí tu situaci změnit.“

„Aha, tak to nic není. Nechtěl by sis rovnou nafouknout armádu na dvojnásobek prostě tím, že si to budeš přát?“

Ču na ni mrkla. „To bych mohl! Ale budu od tebe potřebovat pomoc.“

Ma se zastavila a střelila po ní pohledem. „Ode mě.“

„Proč tě to tak překvapuje? Jsi velice schopná žena.“ Ču ukázala na okolní zmatek plný křiku a bouchání kladiv. Přešla do řeči, kterou se naučila v klášteře (ale nikdy ji neprocvicovala), a lámaně prohlásila: „Umiš ujgursky, že jo?“

Ma překvapením zkoprněla. Pak se zasmála a stejným jazykem odpověděla: „Patrně líp než ty.“

Ujgurština neměla zase tak daleko od mongolštiny, kvůli čemuž Ču vytanul na mysli vykleštěný generál Ou-jang a jeho plochý, cizí přízvuk, když mluvil chansky. Od první chvíle jí ten přízvuk zněl poněkud nehezky. Zato Mainu ujgurštinu by mohla poslouchat celý den: na objevování nových stránek někoho, koho už tak dobře znala, bylo něco naprosto kouzelného.

„Už je to strašně dávno. Myslela jsem si, že už se mi to vykourilo z hlavy.“ Ma přešla zpátky do chanštiny. Tvářila se tesklivě. „Když jsem vyrůstala v Ta-tu a můj otec ještě velel jüanské centrální armádě, mluvili jsme doma kypčacky. Ale s Mongoly jsme se bavili mongolsky a s ostatními *se-muy* ujgursky. Jakmile znáš jednu z těchhle tří řečí, druhé dvě se naučíš snadno. Zato chanština je úplně jiná. Když nás otec přesídlil do An-fengu a dal mě Kuûm, neuměla jsem ani slovo.“

Její otec, který zradil Jüan a připojil se k povstání Rudých turbanů v An-fengu, jen aby ho na oplátku podrazili jeho povstalečtí druhové a nechali ho zemřít pod mečem generála Ou-janga. Ču bodlo u srdce při pomýšlení na život, jaký Ma vedla před tím, než se potkaly. Na to, co všechno si vytrpěla. Zjistila, že ohledně úmrtí Maina otce ani obou Kuû — starého Kua a jeho syna Malého Kua, Maina nebohého snoubence — se k přílišné lítosti vybičovat nedokáže. „Nikdo z nich neviděl tvé přednosti.“

Jakmile zahlédla Main bolestný výraz, došlo jí, že se vyjádřila příliš necitelně. Věděla, že nad nimi Ma stále truchlí. Ne kvůli tomu, čím pro ni byli ani jak se k ní chovali, ale prostě jako nad lidskými bytostmi. Dokonce i po celém roce manželství byl Main soucit pro Ču záhadou. Když trávil čas spolu, občas měla dojem, že už ho začíná chápat — že ho dokonce začíná cítit, jako by se na ni přenášel tlukotem Maina něžného srdce, který rozechvíval to její —, ale jakmile se odloučily, zase vbledl jako sen.

Změnila téma. Většinu života se snažila utéct před svou minulostí, takže z nepříjemně sentimentálních pocitů, jako byl zármutek či stesk, se jí pořád chtělo vzít do zaječích. „Mohla bys mi sehnat asi deset dalších *se-muů*, kteří umí ujgursky?“ zeptala se. „I ženy, jestli na ně narazíš. A když už v tom budeš: pár velbloudů.“

Potěšilo ji, že její žádost vytrhla Ma ze smutku. Nevěřicně na Ču vykulila oči.

„Komu by se tu a tam nehodil velbloud? Určitě to s nimi díky svým předkům umíš,“ zahlaholila Ču zvesela. „Taky budu potřebovat tolik štůčků hedvábí, kolik zvládneš obstarat.“

„Ty to zase asi díky předkům umíš s želvou, která tě snesla ve vejci!“ zvolala Ma. „Budiž: *se-muy*, velbloudy, hedvábí. Slunce, měsíc a všechny straky plachtící pod Nebeskou řekou. Kdy odjíždíš?“

„Co nejdřív. Je to dlouhý pochod. Budu muset Sü Tu požádat, aby bezodkladně začal burcovat vojsko. Ale v jednom ses spletla.“ Kolem cupitala skupinka palácových služek, ale jakmile spatřily přicházet Zářivého krále se svou chotí, vrhly se čelem k zemi. Ču shovívavě kmitla prsty, aby vstaly. „Správně ses měla zeptat: Kdy odjíždíme?“

Ma se zmateně zamračila.

„Jsem snad takový hlupák jako Kuové, abych přehlížel nadanou ženu ve vlastním domě?“ Ču mrazilo vzrušením z vlastní troufalosti. „Podnikneme to společně.“

Před očima jí vyvstal nádherný obličej chladný jako nefrit a všechny smysly jí zabrněly tajuplným poutem s někým dalším, kdo není tím ani oním. Pahýl jí zasténal zapamatovanou bolestí.

„Ču Jüan-čangu,“ řekla Ma tiše s ohledem na kolemjdoucí, kteří by mohli zaslechnout, že Zářivého krále oslovuje tak neformálně, „co máš za lubem?“

Ču se na ni usmála. „Potřebuju ještě jednu armádu navíc k té, co už mám. Takže se vypravíme do Pien-liangu jednu sehnat.“

Po dlouhé odmlce Ma prohlásila: „Vykleštěný generál —“

„Jenom klid —“

„Jenom *klid*?!“

„— nechystám se vlézt tygrovi do chřtánu. Věř tomu, nebo ne, ale v něčem jsem se z minulosti poučil.“ Ču se zasmála. „Nepůjde o bojovou výpravu. Ale musíme sebou hodit. Představ si, že jsi v jeho kůži: celý život jsi vyčkávala a předstírala věrnost k těm, co ti vyvraždili rodinu. Ale teď jsou mrtví a tobě se konečně uvolnily ruce, aby ses pomstila člověku, který může za všechno tvoje utrpení: velkému chánovi. Zoufale by ses chtěla hnout kupředu, že jo?“

Generál Ou-jang ještě z Pien-liangu nevytáhl jen proto, že velký chán tráví léto v Šang-tu a do Ta-tu se vrací teprve během podzimu. Ale jen co se kleštěnec doslechne, že je velký chán zpátky, vydá se na pochod. Takže se musíme do Pien-liangu dostat dřív, než k tomu dojde.“

Ma se silným podezřením odtušila: „Nebude se bojovat. Chceš mu snad navrhnout totéž, co madam Čang navrhla tobě?“

„Ne tak úplně. Ale bude to zábava, slibuju.“

Než Ma stačila odpovědět, ozval se rachot a tam, kde ještě před chvilkou stála stará budova, se do nebe vzneslo mračno prachu.

„Buddha nás chraň, to vypadá hůř než předtím,“ vyjekla Ma, zatímco se na náměstí, kde už vyrostly kostry několika nových staveb, snášelo krupobití cihel. „Vážně jsme to prostě nemohli nechat všechno stát?“

Vzduch byl prosycený cihlovou drtí, žlutou zeminou a známým, zlověstně štiplavým zápachem ohnivého prachu. Ču za tou prašnou oponou na okamžik zahlédla obraz budoucího Jing-tchien: zářnou metropoli ve znamení tak drzé, nevkusné a ohromující novosti, že bude ztělesňovat příkré odmítnutí všeho, co bylo dřív.

Její stopu ve světě, který sama přetvořila.

Zaplavila ji nespoutaná bujarost: jako by k tomu zlatohnědému obzoru pádila ze všech sil. „Věř mi, Jing-c'. Bude to nádhera.“

2

Pien-liang

Eseno pohřbil na dlouhém příbřeží Žluté řeky. To, co před stovkami let bývalo obdělávanou půdou, si opět přivlastnily divoké traviny proložené posledními letními květy. Nic, co by se víc podobalo Esenově stepi předků a jejímu bezbřehému travnatému moři, Ou-jang nenašel. V dálce se rýsoval zubatý, namodralý hřeben: nikoli pohoří, ale pobořená masa pienliangských dávno rozstřílených hradeb. Jak Ou-jang klečel na podmáčené hlíně vedle čerstvě zahrnutého hrobu, cítil, že se zvolna propadá. Nakonec se jednou do země úplně stejně propadne všechno kolem něj: pienliangské hradby, Esenova hrobka i celá tato zdivočelá krajina. A on — on zanikne ze všeho nejdřív.

Jeho bolest narostla. Od Esenovy smrti ho ani na okamžik neopouštěla. Při každém nádechu pocítil v útrokách nesnesitelný záškub žalu rozdírajícího *čchi*, které vázalo jeho duši k masu, kostem a orgánům, takže mu připadalo, jako by cosi trhalo samotné předivo jeho bytosti. To nejhorší utrpení ho ovšem přepadalo ve vlnách, jako byla tato. Když ho strhly, zanesly ho do rozběsněné bouře a uvěznily ho v tak šilných mukách, že odmazaly vnější svět a smrskly ho na pouhou mysl hořící v plamenech, která se svíjí v nekonečné, marné snaze o útek.

Klečel tam, třásl se, hořel. Na okamžik nedokázal myslet na nic jiného, než jak moc si přeje, aby se kolem něj vzedmuly žluté vody, uhasily jeho bolest a odplavily jeho tělo do moře. Jenže to bylo nemožné. Dokonce i rozervaný trýzní věděl, že úlevu skýtá jen jediná cesta. Vydrží to — ačkoli netušil jak —, protože prostě musí. Až léto skončí a velký chán se z letního sídla vrátí do hlavního města, Ou-jang vytáhne na Ta-tu a dokoná pomstu na muži, který vepsal jeho i Esenuv osud do řádu světa a okradl je o možnost volby, jak budou žít a jak zemřou. A jen co velkého chána sprovodí ze světa, jen co učiní to poslední, co se od něj v životě žádá, každý hrozný čin, jehož se dopustil — všechno, co si vytrpěl —, za to díky tomu bude stát.

Vstal. Když na trávu padl jeho stín, cosi se přes něj mihlo a vyplašilo hnízdící skřivany. O kus dál se v nezřetelném třpytu zářivé hladiny pohupovaly orobince. Slunce pátilo dost na to, aby z rostlin vymámilo jejich cibulovitou vůni, ale přesto vnímal, že se roční období mění. Léto se chýlilo ke konci. Čas už skoro nadešel.

Než dojel na dohled pienliangských neporušených vnitřních hradeb, slunce pokleslo. Matně a bez zájmu si uvědomil, že byl pryč téměř celý den.

„Pane generále!“

Zrovna když Ou-jang projížděl branou, k jeho černé klisně se připojil jezdec, který na něj čekal. Ou-jang na něj popuzeně pohlédl. Ze šesti původních nanženských velitelů, kteří patřili k jeho spoluspiklencům v puči proti Mongolům, zbyli jen tři, z nichž velitel Keng platil za toho nejméně zapamatovatelného. Dokonce ani jeho hranatý obličej připomínající čínský znak pro "národ" nepůsobil jako odraz jeho osobnosti, ale spíš jako vyjádření konečného cíle jejich spiklencecké kliky:

navrátit říši Velké Jüan pod nadvládu rodilých císařů. Stejně jako ostatní velitelé i Keng změnil účes z mongolských copánků na hrdý nanženský drdol. Ou-jang si říkal, jestli se na něj dívají úkosem za to, že sám si copánky rozplést odmítá. Ne že by mu na tom záleželo. Na rozdíl od nich totiž svou nanženskou totožnost nenávratně ztratil. Jako by mu ji odřízli společně se vším ostatním, co muže činí mužem.

Kengův úpěnlivý výraz Ou-jangovo podráždění ještě prohloubil. „Pane generále, ta záležitost s velitelem Linem —“, řekl ne mongolsky, ale chansky, jak se na vojsko slušelo. „Se vši úctou vás naléhavě žádám, abyste se s ním setkal a vyřešil situaci.“

Ta naléhavost Ou-janga mátl. Ani si nebyl jistý, kdo z jeho velitelů je vlastně Lin, natož proč by si zasluhoval jeho osobní pozornost. „Proč mě tím obtěžuješ? Ať to vyřídí zástupce velitele Šao.“

Ou-jang si připomněl osud dvou z oněch šesti spiklenců. Šaa neměl ani trochu v lásce, ale dokázal ocenit metody, jimiž se jeho zástupce vypořádával s nepohodlnými lidmi. Zpravidla odstranily potíže natrvalo.

Pouštěl Kengovy námitky jedním uchem dovnitř a druhým ven, až dospěli do velitelství v sídle bývalého jüanského správce a sesedli z koně. Když Ou-jang procházel dřevěnou vstupní branou, z níž se odlupovaly třísky, toulavý pes zvedl hlavu a tiše zavrčel.

Bylo mu jasné, co psisko vydráždilo, stejně jako věděl, proč ptáci prchají před jeho stínem a plameny pohasínají, kudy chodil.

Kvůli duchům.

Sám je patrně na rozdíl od těch, kteří vládli mandátem Nebes, neviděl, ale byli tam. Sledovali ho na každém kroku.

Od Esenovy smrti ho každou noc strašili ve snech: zabítí příslušníci Ou-jangova rodu v potrhaných bílých cárech, kteří na něj zírali prázdnýma černýma očima a čekali, až je vysvobodí.

V zášlehu trýzně si pomyslel: *Už brzy.*

Kozí kůže se pod Ou-jangovým nožem ochotně rozestoupila, když z ní na míru vyřízl pruh určený k vyspravení prodřené lícnice uzdy. Na stolku, který měl položený vedle sebe na posteli, stála svíce z včelího vosku a sada nástrojů. Spravování postroje byla práce pro štolbu, ale jak se jejich odjezd blížil, Ou-jang se čím dál častěji ujímal podřadných úkonů v naději, že mu čekání uteče rychleji.

Podržel čepel nože v plameni. Vrypy do švů se na koženém popruhu nejsnáze dělaly tupou hranou rozpáleného ostří. Hleděl do skomírajícího plamene, když vtom se vůně svíce, rozežíraného kovu a usně jakousi strašlivou alchymíí slily do vzpomínky — ani ne do konkrétní vzpomínky, pomyslel si zmučeně, ale do *pocitu* z Esena. A jakmile ho zakušil, dostavila se bolest.

Nedala se unést. Přepadlo ho zoufalé nutkání, nic víc než reflex vyprovokovaný bezmyšlenkovitým zaskučením, aby to utrpení přestalo, a než vůbec věděl, co dělá, prudce si vyhrnul úzký levý rukáv a rozžhavenou čepel si naplocho přimáčkl na kůži.

To teprve bolelo. Zíral na svou ruku v němých mukách. Bolelo to tolik, že se mu veškerý žal vypálil z hlavy a zbyl v ní pouze pronikavý, bílý jekot.

Ještě předtím, než se Ou-jang stal vojákem přivyklým tělesným strastem všeho druhu, rozžhavený nůž ho proměnil v to, čím je. Tu bolest znal. Věděl, že ji — na rozdíl od té druhé

trýzně — dokáže přežít. Rázně sňal ostří ze zápěstí a zalapal po dechu. Pod nožem se mu na kůži rovnoběžně s náramkem vyrobeným z Esenových nefritových a zlatých korálků do vlasů táhl seškvarený pruh. Bílý jekot v jeho hlavě neustával. Rozpusť se v něm. Rozdrásaná mysl se stala rozdrásaným tělem a uvnitř toho těla se z něj vyškvařilo všechno, kým je a co cítí.

Netušil, jak dlouho se vznáší v bezčase. Připadalo mu to jako věčnost.

„Generále.“

Ou-jang se prudce otočil. Ve dveřích stál Šao. Jak dlouho už tam byl? Uzda ležela Ou-jangovi zapomenutá na klíně. Rychle si stáhl rukáv přes popáleninu i náramek a kdovíproč ho polila hanba. Zápěstí ho stále páliho.

Šao vstoupil. Zjevně soudil, že pokud několikrát zopakuje „generále“ k Ou-jangovým zádům, jako pozvání to stačí. Následovali ho Keng a velitel Čchu, třetí z původních konspirátorů. Ou-jang vstal. Když byl beze zbroje a šířila ho bolest, připadalo mu to spíš jako střet než jako schůzka. Náhle si velice ostře uvědomoval nůž ve své dlani.

„Generále Ou-jangu,“ prohlásil Šao ještě jednou, aniž zasalutoval. Pohled mu sklouzl k noži. Jeho ústa, stočená do neveselé, křivé linky jízlivého úsměšku, Ou-jangovi připomínala řeznou ránu po meči. Ale Šao se tak tvářil pořád. Neznamenal to, že viděl, co Ou-jang prováděl. „Ty jsi snad nedostal mou zprávu?“

Ou-jang si s trhnutím vybavil, jak o něco dříve odbyl jakéhosi mladého vojáka. Kdy to bylo? Možná ráno. Nyní už bylo odpoledne. „Teď jsi tady,“ řekl stroze. „O co jde?“

„Velitel Lin a jeho ženijní rota se dneska ráno neohlásili z kasáren.“ Pokaždé když Šao domluvil, pusa mu zůstala viset maličko pootevřená, jako když se ryba chystá zakousnout.